Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

14-2-52

KUIFJE

Nr 7

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Zelfzeker stak 261 Constante Rossi voorbij...

Onze brievenbus

LIEVER LAAT DAN NOOIT! Alhoewel Nieuwjaar reeds weken achter ons ligt, houd ik er niettemin aan hier nog enkele vrienden te bedanken voor hun nieuwjaarswensen en hen mijn wederkerige wensen aan te bieden : Roger Dedonder, van Antwerpen; Hubert Op de Weerdt, van Lier; Louise Vanseer, van Tongeren; Gustaafke van Sype, van Halle; Firmin Vernieuwe, van Jabbeke; Ronald Verbeke en Jan de Smet, van St-Niklaas.

Hedwig Speliers, Diksmuide. - Je briefje heeft me zeer veel genoegen gedaan. Graag zou ik je eens persoonlijk willen leren kennen. Met de volgende Paas- of Grote Vacantie kom je misschien wel eens naar Brussel? Dan moet je stellig even aanlopen op de redactie van Kuifje. Afgesproken?

Gratien De Waele, Gent. — Hartelijk dank voor je vriendelijk briefje. Ik hoop dat je nog veel nieuwe lezers zult kunnen aanwerven voor ons blad, want hoe meer vrienden, hoe meer vreugd.

Christiane van Uitven, Bonheyden. — Je briefje goed aangekregen. Beste groeten aan de hele familie!

Christiaan van Megroot, Sint-Denijs-Westrem. — Ik heb hartelijk gelachen met je twee grapjes. Je moet stellig meedoen aan onze nieuwe prijsvraag « Jullie krijgen het woord » : **Welke is de beste grap die je ooit beleefd, gehoord of gelezen hebt?** Beste groeten.

Erik Claeys, Harelbeke. — Proficiat met je goede uitslag. Vergeet niet dat een Kuifjesvriend steeds tot de beste behoort van zijn klas en het aan zichzelf en aan zijn ouders verplicht is steeds beter te studeren!

Evert de Jong, Den Haag. — Ik had het inderdaad zo druk dat ik op je brief niet dadelijk kon ingaan. Maar ik vergeet je niet hoor! Mijn hartelijkste wensen.

JULIE AAN HET WOORD. Van een jongen uit St-Michiels kreeg ik een brief met zijn antwoord voor onze rubriek « Jullie krijgen het woord ». Ofwel is deze deelnemer een verstrooide kerel, ofwel een fijne grappenmaker, want op zijn briefomslag had hij in drukletters geschreven : JULIE aan het woord. Wie die Julie wel mag zijn weet ik niet... Ik kan alleen zeggen dat de afzender niet Julie heet.

AAN DE HOOFDREDACTEUR VAN HET WEEKBLAD KLUIFJE. Nu we het toch hebben over grappige brieven, kan ik niet nalaten ook deze van een Hollands correspondent aan te halen, die zich richtte tot de hoofdredacteur van het weekblad « Kluifje »... met een verzoek tot medewerking. In het groot woordenboek van van Dale wordt de volgende bepaling gegeven van het woord kluif : **« been met vlees er aan dat men afkluiven kan. »**

A. Haeck, Eeklo. — Er werd je ook een sleutel opgezonden. Veel genoegen er mee!

De Kapitein

WANNEER ik jullie vandaag spreek over dé kapitein, dan weet meteen iedere Kuifjeslezer over wie het gaat : kapitein Carlsen van de Flying Enterprise, wier avonturen iedereen van dag tot dag met spanning gevolgd heeft.

Jongens die van zeeavonturen houden, kregen daar nu eens onverwachts een buitengewoon avontuur te volgen, dat niet louter verzonnen was, maar in al zijn détails echt en waar, en waarvan niemand van te voren de afloop kon voorspellen.

Jullie de hele geschiedenis herhalen, hoef ik niet te doen, want iedereen kent ze beter dan zijn les voor morgen.

Eén punt wil ik niettemin nogmaals onderlijnen : de moed van kapitein Carlsen die zijn zinkend schip niet wou verlaten en dagen- en nachtenlang aan boord van zijn boot bleef om zijn eer als kapitein hoog te houden. Denk maar eens even : hij moest zich vastbinden om wat te kunnen slapen!

Dancy, de heldhaftige gezel van de Deense kapitein dient ook bewonderd. Toen de kabel van de Flying Enterprise op 19 km. van Falmouth brak, sprongen Carlsen en Dancy hand in hand in zee en ze moesten negen eindeloze minuten zwemmen eer ze door de helpers konden opgepikt worden. Dat is kameraadschap!

Kapitein Carlsen heeft zijn schip niet kunnen redden. Maar welke heerlijke les van moed, trouw, eer en kameraadschap heeft hij niet gegeven aan de wereld waar deze woorden van dag tot dag meer en meer hun betekenis verliezen. Carlsen is een man naar ons hart!

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE's BON

WIE VERGAT ALWEER NAAM OF ADRES?

X., Brussel. — 50 punten in een witte omslag.
X., Mechelen. - 200 punten voor een portefeuille in een **niet** gefrankeerde omslag.
X. Franières. — 100 punten zonder verder uitleg.
X., Mol. — 50 punten in een gele omslag voor « geschenk ».
X. Wevelgem. - 50 punten voor de 1e reeks van Reinaert de Vos.
X., Ramsel. - 50 punten in blauwe omslag.
X., Leopoldsburg. — 50 punten.
X., Ternat. - 100 punten voor reeksen 3 en 4 van Reinaert de Vos.
X., Herent. - 50 punten in een witte omslag zonder verdere uitleg.
X., Verlaine. - 100 punten in een witte omslag.
R. Vandenbussche, Middelkerke. — In welke straat woon je? Zonder straatnaam en nummer zullen de prentjes die je vroeg niet terecht komen!
X., Brussel. - 70 punten in een blauwe omslag.
X., Gilly. — 50 punten in een bruine omslag.
X. Jehay, Bodegnée. — 200 punten in een bruin pakje.
L. Lefébure. — 125 punten voor de reeks « Spoorwegen ».

JULLIE VRAGEN, WIJ ANTWOORDEN

Chr. van den Audenaerde. — De Kuifje's bons zijn nog steeds geldig. Wie beweerde het tegenovergestelde?
W. Meerschout. — Je stuurde ons een onvoldoend aantal bons. Raadpleeg de lijst alvorens je punten te zenden.

DE STELENDE EKSTER
(jongste uitgave)

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De « Arnhem » en de « Pera », twee schepen van de Compagnie hebben het anker geworpen voor de kust van Nieuw Guinea. Een sloep wordt uitgezet en naar wal geroeid...

(Wordt voortgezet.)

HET LAND VAN MOSSADEGH

HET vliegtuig brengt ons van Teheran naar Isfahan, over de eindeloze zoutwoestijn van Dasht-i-Kavir, een der gevaarlijkste woestijnen ter wereld. Hier en daar steken er een paar kale heuvels op, verder ziet men er niets. De grond bevat zoveel zout, dat er geen leven mogelijk is. Tien procent van het Iraans grondgebied wordt bewerkt, vijftien procent is weideland. Bergen en woestijnen zijn heer en meester van het overige deel. In heel het land is het water schaars en om hun velden te besproeien en aan drinkwater te komen, gebruiken de Perzen sedert eeuwen de z.g. « kanats ». In de bergen worden putten gegraven of geboord en zodra men op water stoot, wordt dit door een soort tunnel naar de dichtstbije stad of gemeente geleid. Om de honderd meter graaft men een put, waarin het slijk en het vuil, door het water meegevoerd, terecht komt. Dank zij dit systeem kan men het water op kilometers afstand van de bron leiden, het verdampt niet (vermits het onder de grond vloeit), en voor dieven hoeft men niet te vrezen. Bij ons kan men natuurlijk geen water stelen, we krijgen het overvloediger dan we wensen, maar in Iran is het zeer kostbaar.

IN HET RIJK VAN DUIZEND EN EEN NACHT

ISFAHAN werd gebouwd door Sjah Abbas de Grote (een tijdgenoot van Keizer Karel en Filips II), die er zijn hoofdstad van maakte en de Perzen noemden haar « de helft van de wereld ». Men kan dit overdreven vinden, doch in haar bloeitijd moet Isfahan een der mooiste steden ter wereld zijn geweest. Slanke minaretten, prachtige moskeeën met het fijnste mozaiekwerk, zwaar goud, zilver en edelgesteente en tuinen vol heerlijk fruit, kruiden en bloemen.

In het centrum van de stad kan men thans nog de Masjid-i-Shah (Moskee van de Sjah) bewonderen, die zich verheft op een reusachtig plein. Vanop het dak van de Ali Kapu, een klein paleis met vergulde zuilen dat de ingang vormde van het groot paleis, heeft men een onvergetelijk uitzicht op de stad. Het was hier dat de Sjah de polo-matchen bijwoonde, de troepen schouwde en de ruiterspelen bewonderde.

Shiraz is een oase die op een hoogte van vijftienhonderd meter ligt. Het klimaat is er zachter en de hemel klaarder dan waar ook. De lucht is gevuld met het parfum van rozen en oranjebloesems. Het is de stad van Karim Khan Zand en vóór tweehonderd jaar Perzie's hoofdstad. Al de straten van de stad zijn geplaveid, de gevels van de huizen in het fijnste mozaiek, overal fonteinen, palmen en tuinen in volle bloei, het is de stad van de uitgelezen wijnen en van de grote Perzische dichters. Maar we mogen onze tijd hier niet verdromen, we moeten verder...

DE STAD VAN DE GROTE KONINGEN

HIER stond eens de troon van de Grote Koningen : Kambyses, Darius en Xerxes en zij hadden er hun goud en juwelen, waarvan de waarde onschatbaar is, opgestapeld. Paleizen, tempels en zelfs de woningen van de burgers waren versierd met goud, ivoor en edelstenen.

Toen Alexander de Grote in 331 vóór Christus de stad innam, had hij niet minder dan drie duizend kamelen, en nog een heel leger muilezels nodig om de buit naar Macedonië te brengen. Thans blijft er van al die rijkdom, van al die pracht niet veel meer dan puin over. Van de twee en zeventig zuilen van de fijnste witte marmer, die de audiëntiezaal van de Grote Koningen schraagden, staan er nog elf recht. Een bonte weelde van wilde bloemen bedekken de puinhopen voor een groot deel. Archeologen hebben hier hun hoofdkwartier opgeslagen; zij hopen diep in de aarde nog schatten te vinden.

Van Persepolis reizen we naar het Zuiden en ontmoeten er de Kashgais, een nomadenvolk, net als de Koerden, Soeren, Belvetsjen, e.a., die in de steppen en randgebergten wonen.

De Kashgais spreken een Turks dialect, hebben een mager, koperkleurig gelaat, dragen wollen mantels en zijn de beste en fierste ruiters die men ergens bewonderen kan. Hun levenswijze heeft zich sedert Abraham's tijd niet erg gewijzigd. Aan de grootstad en het modernisme schijnen zij absoluut geen behoefte te hebben.

IRAN'S RIJKDOM

WANNEER men gedroomd heeft te Shiraz, en een ruiterfeest van de wilde Koerden heeft bijgewoond, moet men zich de ogen duchtig uitwrijven. Zijn we nog in Iran ? En of ! Dit is toch het Iran waarover heel de wereld spreekt, vermits hier de petroleum geboord wordt en de putten van Abadan per dag vijfhonderd duizend barrels kunnen leveren. Waar zich eens een woestijn uitstrekte, ligt thans een stad van honderd vijf en zeventig duizend inwoners, met buildings, schouwburgen, scholen, hospitalen en honderden hoge schoorstenen, die zwarte, vuile rook in de lucht stuwen.

Alles ruikt er naar petroleum ! In het begin van deze eeuw kwam een zekere Willem Knox van Arcy naar Abadan. Hij had in Australië een reusachtig vermogen verzameld, begon zich voor petroleum te interesseren en kreeg van de Perzische regering de eerste concessie. Dertien jaar later zond de petroleumraffinaderij van Abadan haar waren reeds naar de vier windstreken; de Anglo-Iranian Oil Company Ltd was geboren. Sedertdien ging het de compagnie voor de wind, want nergens wordt er zoveel en zo goedkoop petroleum gewonnen ! Mossadegh, de huidige premier van Iran, vindt dat de tijd gekomen is om de rijkdom van het land naar de eigen staatskas te doen vloeien. Het land en het volk zijn vreselijk arm, terwijl het groene goud, waarvoor in de wereld alles te kopen is, naar de vreemde gaat. De Anglo-Iranian kan de zienswijze van Mossadegh niet helemaal bijtreden en daarom werd er om de petroleum en om Abadan reeds zoveel herrie gemaakt.

Laten we hopen dat het geschil in vrede en vriendschap wordt bijgelegd.

EINDE.

Zie ook « Kuifje » nr 6 van 6 Februari 1952.

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Pedro de la Veranda vertelt Hassan, Kaddoer en Kunegonde hoe hij op zekere dag een toverdrank brouwde en de conquistador Fernand Cortez verscheen...

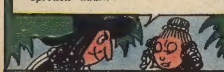

VERHAAL VAN JEAN.-PIERRE NORTON ILLUSTRATIES VAN REFF

PARIJS-DE

HIER is een herberg, mijnheer Rossi, zei de chauffeur van de blinkende Cadillac, terwijl hij zijn wagen parkeerde. Bevalt ze u ?

— Om het even. Ik heb dorst en wil dadelijk een glas bier, antwoordde de aangesprokene. Hij zette de kraag van zijn jas op en stapte uit.

In de herberg hoorde hij onwillekeurig het gesprek, dat in de keuken tussen moeder en zoon gevoerd werd :

— Ik weet wel, jongen, het is een dwaas plan, maar als ik twee maanden naar Zwitserland zou kunnen gaan ben ik genezen. Waar zal ik echter het geld vandaan halen ?

— We zijn toch bij een ziekenkas aangesloten, moeder.

— De ziekenkas betaalt niet alles, en wie zal voor je eten zorgen wanneer ik weg ben ? Je moet je goed verzorgen, vooral daar het nieuwe seizoen voor de deur staat. Een renner die niet op tijd te eten krijgt, is zeker niet veel waard ! Het werk in de herberg is trouwens te zwaar voor jou alleen...

— Onze buurvrouw zal m'n eten maken en het werk krijg ik wel voor elkaar.

— Met twintig duizend francs zouden we wonderen kunnen verrichten, doch waar moeten we ze zoeken ?

— Ik zou een paar overwinningen kunnen behalen ?

— Ik ben er zeker van dat je die zult halen, doch later. Je begint nog maar pas en je doet het goed, maar je weet toch ook wel dat Rome niet in één dag werd gebouwd. Hoe dikwijls heb je me trouwens zelf niet gezegd, dat je eerst

en vooral de stiel tot in de puntjes moet kennen alvorens overwinningen in de wacht te kunnen slepen...

— Dat is allemaal waar, moeder, doch jij hebt dadelijk rust en verpleging nodig, niet « later » !

— Het is onmogelijk, jongen, laten we er maar in berusten.

— Neen, neen, ik kan daarin niet berusten ! Om je weer gezond te maken zou ik alles doen. Twintig duizend francs, het is veel, maar ik ben er van overtuigd dat Rocambeau en Smessaert dat op één dag verdienen ! Als ik eens deelnam aan de koers Parijs-De Panne ? De winnaar krijgt dertigduizend francs. Denk eens aan dertigduizend francs... als ik ze kon winnen...

— Het seizoen begint nog maar pas, jongen, je zult nog zoveel moeten rijden. En hoeveel grote kampioenen zijn er niet ingeschreven voor die wedstrijd ?

— Ja, ik weet het. Zij hebben meer kans, maar wanneer ik deelneem, heb ik die ook en ik wil je absoluut met vacantie sturen, je hebt het dubbel en dwars verdiend. Als ik aan jou denk, zal ik over de weg vliegen, moeder !

DE man met de zwarte bril had ieder woord verstaan, maar ze troffen zijn hart niet. Hij had het uitzicht van de man die « gearriveerd » was, en zijn omgeving geen blik waardig achtte. Hij gaf zich niet eens de moeite de vrouw of de jongen, die de genezing van zijn moeder zozeer wenste, te bekijken. Onverschillig stapte de man weer in zijn Cadillac en gaf bevel te vertrekken.

— Wat een prachtige wagen ? De eigenaar zit zeker niet om twintigduizend francs verlegen ! Maar... alle duivels, dat is Constante Rossi !

— De wereldkampioen ?

— Ja, de wereldkampioen. De man die sedert drie jaar al de klassieke wegwedstrijden wint. Ik zag zijn foto zo vaak in de kranten. Waarom komt de « campionissimo » naar de kust in April ? Ha, natuurlijk, hij komt even de weg verkennen !

— De weg Parijs-De Panne ?

— Ja, moeder. Rossi zal ongetwijfeld aan die koers deelnemen. Hij is de sterkste van allen, dus... is het eigenlijk reeds beslist wie die koers zal winnen... Ik heb weer luchtkastelen gebouwd !

— Ga je nu reeds de moed verliezen ? Wees kalm, jongen, en maak je geen zorgen. Misschien genees ik wel zonder een vacantie in de bergen.

De volgende week dacht de jonge renner aan niets anders meer dan aan de wedstrijd « De Zilveren Pijl », waarvoor hij zich had laten inschrijven, ondanks het feit dat de grote Rossi van de partij was.

Waarom wou de kampioen deelnemen aan een wedstrijd zo vroeg in het jaar ? Dat was toch z'n gewoonte niet. Het hielp wel niets daarover te piekeren. Chris Rombouts, want zou heette de jongen, zou zijn uiterste best doen om een ereplaats te veroveren. Hij ging nu iedere dag oefenen op de weg Parijs-De Panne en eens ontmoette hij een groep renners die Italiaans praatten en zich geschaard hadden rond hun leider, Rossi. Deze keek niet eens naar de jonge renner die hem bewonderend aanstaarde. Het oponthoud in de herberg en de woorden die hij daar gehoord had, was hij zeker reeds vergeten. Na iedere oefenrit moest Chris nog hard werken terwijl Rossi door zijn helpers en masseurs verzorgd werd.

★

CHRIS ROMBOUTS vertrok uit Parijs met het nummer 261 op de rug als een der vele naamloze renners die niet toegejuichd werden zoals Rossi en nog een paar andere sterren. Reeds bij het begin werd er snel getrapt. Na dertig kilometer waren « de groten » nog bij elkaar, doch het peleton werd langer en langer. Chris was bij de leidersploeg die uit een veertigtal renners bestond. Langzamerhand moest hij echter achter blijven. Toen bemerkte hij dat ze bijna aan zijn geboortedorp waren. Hij klemde de tanden op elkaar en peddelde uit alle macht, want hij had moeder en vrienden beloofd in eigen streek de baas te zijn ! De renners die hem zagen voorbijschieten schudden het hoofd en dachten :

— Die vinden we over een half uur meer dood dan levend langs de grachtkant !

In het dorp kwam Chris achter de leidersploeg, die nu nog twaalf renners telde waaronder Rossi, Rocambeau, Wuschli en Van de Maele. Chris' moeder stond aan het venster te wuiven. Ze gaf haar zoon ook een teken zich in te tomen omdat de eindpaal nog ver was. Chris voelde daartoe alles behalve lust, te meer daar Rossi zich dieper over zijn fiets boog en aan de haal ging. Hij oordeelde het ogenblik wellicht gunstig om het peloton af te schudden. Na enige ogenblikken keek Rossi even om en mompelde :

— Ha, Rocambeau hangt aan m'n wiel !

De grote kampioen vergiste zich. Niet Rocambeau, maar Chris had het gewaagd de strijd aan te binden met Rossi. Zoals het de gewoonte is, moesten Rossi en Chris om de beurt de leiding nemen en Chris deed het met evenveel brio als de Italiaan. De organisatoren van de « Zilveren Pijl » en de journalisten, die volgden met een wagenkaravaan waren een en al opwinding : Wie was de onbekende die zich kon meten met de sterkste renner ter wereld ? Men zocht op de lijsten en toen ging het van mond tot mond dat het een zekere Romeins, Brauns of Roms was...

Te Ieper waren de twee leiders nog steeds samen en ondanks de inspanningen van enkele sterren uit het peloton, hadden ze reeds twee minuten en dertig seconden voorsprong. Chris moest op de tanden bijten en zijn gezicht was krampachtig vertrokken, terwijl Rossi nog zo fris als een bliekje trapte met de regelmaat van een motor. Plotseling vroeg hij onverschillig :

— Waar kom je vandaan, vriend ? Voor welk merk rij je ?

Moeilijk bracht Chris het er uit, dat hij voor geen enkel merk reed, omdat hij nog nooit opgemerkt was door een constructeur en dat hij uit de grensstreek kwam, langs de weg Parijs-De Panne...

— Zo.

Tijl Uilenspiegel

De kar van Lamme en Tijl, waarmee ze trachten bij de prins te geraken, is stuk. Tijl zal door de vijandelijke linies hulp halen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

NA OVERLEG IS IEDEREEN ER OVER ACCOORD DAT TIJL DE GROOTSTE KANS HEEFT DOOR DE VIJANDELIJKE LINIES HET KAMP VAN DE PRINS VAN ORANJE TE BEREIKEN EN HULP TE HALEN

Het PLATINA-BEELDJE

Lipari Mahonen keert naar zijn land terug en heeft zijn juwelen, ondermeer de Platina Kat, onder de hoede gesteld van Colerette, de grote detective, die met Jaak, Marina, Sidonie en de kanarie de reis meemaakt. Te Marseille scheept het hele gezelschap in op de « Ruiten Aas », die naar Djiboeti vaart. Maar ook de bandieten zijn van de partij en het duurt niet lang of er wordt een blinde passagier ontdekt !...

DE SAMENZWERING OP DE BOEG

De clandestiene passagier heette Adelbert Maldefeu. Hij bezat geen enkel identiteitsbewijs en weigerde over zichzelf en zijn bedoelingen alle uitleg. Men wist slechts dat hij reeds drie dagen in de sarcophaag zat, ademde langs de rubberbuis en leefde van de koekjes die hij in zijn hoed had gestopt.

De kapitein besloot hem in Messina, waar ze over twee dagen zouden aankomen, af te zetten. Intussen moest hij, zoals men met alle verstekelingen deed, werken om de kost te krijgen en zijn overvaart te betalen.

Colerette vertrouwde de clandestiene passagier voor geen haar en wou niet dat hij in de kajuiten kwam. Hij zou daarom de voorplecht van het schip schuieren en in de lampisterie slapen. Het was hem verboden de hoogste brug te verlaten. Dit verbod noch de scheldwoorden die de matrozen hem vrijgevig naar het hoofd slingerden konden het goed humeur van de verstekeling bederven. Hij scheen altijd in de wolken.

Die dag was de zee glad als olie en de Ras profiteerde er van om zijn kleine spoorweg te monteren. De sporen liepen langs de luchtgaten, de luiken en de grote schoorsteenpijp. Ze splitsten zich, kruisten elkaar en liepen weer samen bij middel van tunnels en viaducten, waarover zowel de matrozen als de overige passagiers moesten heenstappen. Onder de commandobrug verrees een groot rangeerstation, voorzien van lichtmasten en seinen. Aan bakboord was het groot verzamelstation voor de locomotieven. Bij dit alles hoorden natuurlijk een groot aantal minuscule schakelaars en speelgoed-kabels.

Na het ontbijt in de grote eetzaal, waarin de vijftien passagiers in verdwalen konden, gaf de Ras het vertreksein.

Net zoals in het Imperial Hôtel was er ook hier een uurrooster opgemaakt. Het was nauwkeurig uitgerekend, wanneer de omnibus-trein voorbij Luchtpijp nummer één moest komen, wanneer de sneltrein aan het Grote Luik en de Schoorsteen voorbij moest. Tifon Palamos en Laitance liepen van het ene station naar het andere om de wissels te trekken of een nieuw konvooi de baan op te sturen. Ras Lipari Mahonen zat in een leunstoel vlak bij de hoofdlijnen en speelde de rol van directeur van de onderneming.

Het klinkt wel zonderling, maar de drie kinderen die aan boord waren bekommerden zich helemaal niet om de kleine trein. Jaak was verdiept in de beeldhouwkunst, Marina dutte en Balkis verklaarde, nadat ze het spel van op de brug even gadegeslagen had :

— Te kinderachtig voor een prinses.

Vlak naast de reling dook plotseling een schaduw op...

Ze was dan naar de muziekkamer gegaan, want ze speelde piano. De gouvernante had er, terwijl ze haar plaats verliet, aan toegevoegd :

— Kleuters van tachtig jaar vinden dat spel erg raar.

Bij de spoorweg bleven dus volwassenen : de Ras en zijn twee dignitarissen, Colerette, de kapitein en Thiais.

Waar men ook keek, overal zag men treintjes opduiken en verdwijnen. Hier reden ze om de diepe leunstoelen, ginds kwamen ze bij de reddingssloepen te voorschijn. Er was geen wind en de stilte werd drukkend. Plotseling hoorde men het eigenaardig geluid van een sneltrein, een echte sneltrein, die in de verte door het vlakke land spoordde...

Met een kreet van verbazing sprong de Ras overeind. Nu hoorde men andere geluiden : de locomotief stond puffend en hijgend in een station, de chef floot het vertrek. Men hoorde duidelijk het schokken van de buffers en het geruis van water dat gepompt werd uit de grote pomp naast de spoorlijn...

Deze geluiden kwamen van de hoogste brug. Het was de zonderlinge verstekeling die over de reling leunde :

— Prachtig, riep de Ras. Kapitein, die man heb ik nodig. Hij is het die al die spoorweggeluiden zo fijn nabootst. Hij komt als van de hemel gezonden. Dat geluid is absoluut noodzakelijk voor m'n spoorweg.

— Hoogheid, zei Colerette, dat is niet logisch. Uw spoorweg is een electrische. De geluiden door die man nagebootst, zijn afkomstig van een stoomtrein.

— Dat laat me koud. Wij, Abessijnse potentaten, hebben onze eigen voorkeur en smaak. Ik wens inderdaad een spoorweg die met electriciteit loopt en daarbij dezelfde geluiden voortbrengt als een stoomtrein. Breng die virtuoos hier, ik neem hem in dienst.

— Weet Uwe Hoogheid wie die virtuoos is, vroeg Gourgourax?

— Dat doet er niet toe.

— Het is doodeenvoudig de clandestiene passagier. De genaamde Adelbert Maldefeu, die wij in Messina zullen aan land zetten.

— Geen kwestie van. Ik neem hem mee naar Djiboeti.

Adelbert Maldefeu kwam met een lach tot achter zijn oren naar de Ras toe. Hij moest plaats nemen aan de voet van het verhoog, waarop de Ras in al zijn majesteit troonde, en heel de namiddag hoorde men zijn « tsjoek... tsjoek... tsjoek... tuut... tuut... tuut... tjsoek... tjsoek... » Die zonderling was waarachtig onvermoeibaar.

— De grillen van de Ras zijn charmant, zei Colerette tot de kapitein, toen ze beiden een eindje opwandelden na het avondmaal, doch mijn taak wordt er door bemoeilijkt. Ik had alles geregeld opdat we alleen aan boord zouden zijn en Lipari Mahonen heeft het reeds klaar gespeeld drie onbekenden op het schip te brengen. De veiligheid van zijn schatten komt in het gedrang.

Colerette stapte alleen verder. Op het einde van de hoogste brug zette hij zich neer op een rol touw.

Het was nieuw maan. De hemel en de zee versmolten in een dichte mist en het was erg donker. Uit de patrijspoorten viel hier en daar een lichtstraal over het donkere water.

Links, vlak naast de reling, dook plots een schaduw op. De detective kon zijn ogen niet geloven! Hij herkende die silhouet... groot, de rug gebogen... Ja, het was de man die hij gezien had in het klein café in de achterbuurt van Marseille. Het was de schaduw van de wrede, geheimzinnige t y r a n die Mijnheer Twaalf zonder twijfel was...

De schaduw boog zich voorover en floot kort. Op de brug beneden antwoordden twee, dezelfde, korte fluitseinen...

Volgende week : MAN OVERBOORD !...

PANNE

— U kent de weg, mijnheer Rossi ?

— Ja, ik ben hier op verkenning geweest en heb daar bij de grens een glas bier gedronken.

— Dat was bij mij thuis, mijnheer Rossi. Ik herkende u dadelijk !

— Dus, dacht Rossi, is dat de jongen die absoluut de koers wil winnen om zijn moeder naar Zwitserland te sturen...

De grote renner herinnerde zich het gesprek dat hij had gehoord. Voor hem gold er slechts één regel : de sterkste wint. Hij wist heel goed, dat hij de sterkste was en hij voelde medelijden met de jongen die zoveel moeite deed om met hem gelijke tred te houden.

— Veel geluk, vriend ! riep Rossi en dan trapte hij nog wat vlugger.

Chris verwachtte zich daaraan en geruime tijd zei hij bij zichzelf :

— Die Rossi gaat zo dadelijk wegspringen. Laat ik hem tien meter nemen, ben ik verloren. Inhalen kan ik hem dan niet meer en in de laatste kilometers zal ook het peloton me voorbijsteken... dat mag niet gebeuren !

Hij voelde dat hij ieder ogenblik kon bezwijken, maar toch gaf hij het niet op; hij bleef heel dicht bij Rossi. Even voor Adinkerke keek Rossi op en zei goedig :

— Proficiat ! Er zijn niet veel renners die zolang met mij mee kunnen !

— Ik heb ook een geldige reden me in te spannen tot het uiterste... ik moet het uithouden, hakkelde Chris buiten adem.

— O ja, z'n moeder, dacht Rossi, maar antwoordde niet.

★

AAN weerszijde van de weg stond een dichte menigte geschaard en in de volgauto's werd er druk van gedachten gewisseld over de sensationele rit van de onbekende renner. De sportliefhebbers, die met hun oor tegen de radio zaten, hoorden de reporter zeggen :

— Eigenlijk is de einduitslag reeds beslist. Chris Rombouts, renner nummer 261, volgt Rossi nog steeds, maar men kan het hem aanzien dat hij totaal uitgeput is. Rossi is, zoals iedereen weet, de snelste sprinter ter wereld. Het peloton is helemaal uit elkaar gevallen.

Rossi begon nog sneller op de pedalen te trappen. Chris volgde nog alhoewel iedere spier hem pijn deed en hij vreesde dat zijn hart elk ogenblik uit zijn borst zou springen.

— Ik zal toch het onmogelijke gedaan hebben, dacht hij en boog zich nog dieper over het stuur, daar op de rechte weg van Adinkerke naar De Panne de sprint ingezet werd. Op enkele meter van de eindmeet vloog Rossi letterlijk over de baan en won een lengte... twee lengten... drie... vijf lengten... De menigte huilde en joelde :

— Leve Rossi... Rossi is de overwinnaar... Rossi... Rossi !

Toen draaide Rossi zich even om, als wou hij weten waar zijn jonge rivaal gebleven was en hij las op het gezicht van Chris de diepste vertwijfeling, dan zonk zijn blik naar zijn achterwiel... De fiets van de grote kampioen schokte alsof hij plotseling in zijn vaart geremd werd...

— De band is gesprongen, riepen duizenden stemmen.

Rossi stapte van zijn fiets. Chris trapte uit alle macht al was hij de ineenstorting nabij en stak de kampioen voorbij...

Tegen alle verwachting in, had de onbekende renner de « Zilveren Pijl » gewonnen. Hij zou de dertigduizend francs ontvangen en zijn moeder zou de lang verdiende rust kunnen nemen, die haar weer zou opknappen. Het was een mirakel !

Aan de eindmeet werd Rossi door vrienden, bewonderaars en verzorgers omringd. Iedereen wou weten wat er eigenlijk gebeurd was ?

— Zo vlak voor de eindmeet pech hebben is niet prettig, zei de kampioen op een effen toon.

— Wat een pech ! Wat een pech !

REF

Rossi stapte naar de kleedkamer en zijn werktuigkundige Fagosta kwam hem daar vinden met de fiets in de hand.

— Rossi, dat is toch onbegrijpelijk ! Je zegt me dat je band gesprongen is en ik kan er niets aan merken...

Rossi haalde de schouders op en antwoordde :

— Wanneer ik je zeg dat die band gesprongen is, moet je me geloven en daarmee basta.

— Goed, goed.

— Ook een wereldkampioen heeft van tijd tot tijd het recht iets onverwachts te doen, een beetje fantasie te hebben : Ik wou een zieke, oude, vrouw naar Zwitserland zenden, snap je dat ?

— Neen, ik snap er niets van.

— Heeft ook geen belang !

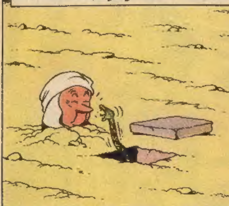
Chris Rombouts, half dood, maar stralend van vreugde, werd in triomf rondgedragen en officielen, journalisten vroegen hem een interview. Dan gingen ze met hun notaboekje in de hand naar Rossi en deze zei hen met onverschillig gezicht :

— Het is vreselijk ! Denk eens aan, een lekke band krijgen in de eindsprint ! Neen, dat is me nog nooit overkomen... ik vind het echt jammer !

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

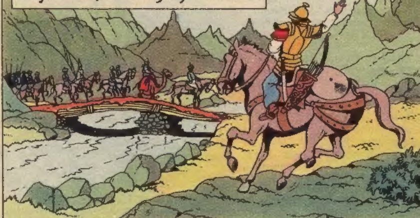
Lambik, Suske en Wiske zijn in het Rijk van de Grote Khan. De Tartaren verplichten Lambik tot de « proeve » van de put...

(Wordt voortgezet.)

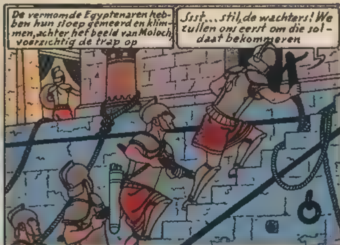
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Enak werd door Sardon gevangen genomen en deze heeft het volk beloofd het kind te offeren aan de god Moloch Maar de « Tyr » ligt in de haven, bemand met Egyptenaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

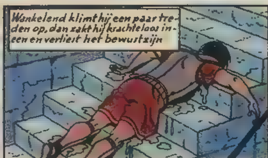

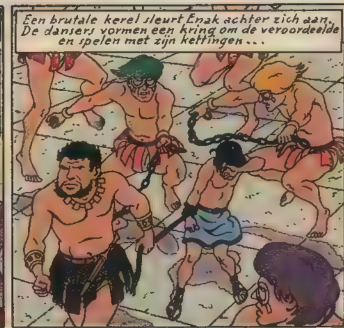

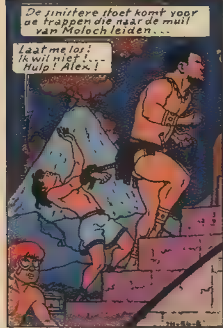

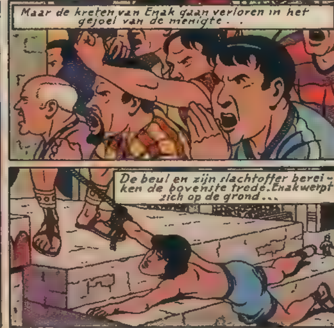

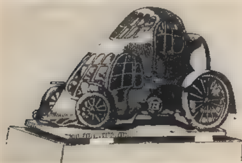

(Wordt voortgezet.)

Deze LUCHTKASTELEN *hebben onze grootouders verbaasd.*

1

2

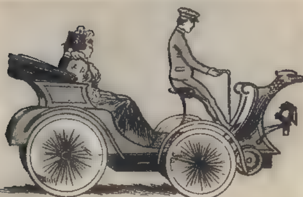
3

4

5

AUTO'S DIE NOOIT REDEN

OVER het Auto- en Motosalon te Brussel hebben jullie natuurlijk gehoord, gelezen of misschien met eigen ogen al die moderne, gechroomde wondertuigen gezien. Al deze moto's en auto's bereiken, technisch gezien, haast de volmaaktheid en allen zullen ze binnen afzienbare tijd over onze wegen rijden. Het stel dat wij hier brengen, is van een ander allooi : een fantastisch uiterlijk en gereden hebben ze nooit ! De wagen is een oeroude droom van de mens, maar het duurde lang voor hij die droom practisch kon verwezenlijken. De naam van de man die de eigenlijke mechaniek uitvond (Gottlieb Daimler of Karl Benz), interesseerde niemand, terwijl iedereen de naam Charles-Guillaume Bossan de Talleyrand-Périgord Prince de Sagan onthouden kon, omdat hij het koetswerk van enkele van die wondertuigen ontworpen had !

Sedert jaren heeft de auto haar definitieve vorm, d.w.z. dat de grondvorm gestandaardiseerd werd en de verschillen tussen de typen der diverse fabrieken in wezen slechts gradueel zijn. De eerste auto echter was hoog gebouwd, stond op heel hoge wielen en had een lage motorkap; niet groter dan een naaimachine. In de glorietijd van de koets had toch ieder rijk man zijn eigen koetsenmaker en men dacht, dat het met die moderne « koetsen met motor » precies eender moest gaan. Nu kunnen jullie zich heel gemakkelijk indenken wat daar van terecht kwam ! De voornaamste zorg van die automobielconstructeurs betrof de plaats van de chauffeur. Men wou hem absoluut achteraan plaatsen, dat herinnerde aan de koninklijke staatsiekoetsen en was zo echt elegant ! De auto was een alléén luxe en hoe aparter, hoe eleganter ! In het jaar 1895 organiseerde de Parijse krant « Le Figaro » een autotentoonstelling en uit alle Europese steden waren vertegenwoordigers van de pers gekomen om lange verslagen te maken over dit evenement. Men zag daar o.m. een auto, waarvan de zitplaatsen amphitheatersgewijze gebouwd waren, en de bestelwagen van de firma « Cordonnerie du Chat Noir », waar achterop een reusachtige kater prijkte.

Veel opzien baarde een bijzonder vreemd model, dat niet weinig op de moderne stroomlijnauto geleek. Zonder twijfel was dit model niet ontstaan uit doelmatigheid, doch alleen uit de begeerte iets ongewoons naar voren te brengen. Er werden dikke boeken geschreven over de vraag : Hoe moet de auto er uitzien om mooi te zijn ? Die prins van Sagan liet voor eigen gebruik niet minder dan vier en dertig auto's maken ! Hij was een multi-millionnair en kon het zich dus veroorloven, maar ten slotte zal hij ook wel « buiten adem » geraakt zijn. Of zou hij uiteindelijk gezien hebben, dat men andere wegen moest bewandelen ? Het is een geluk dat die auto's « niet gereden hebben », want de koetsenmakers uit die tijd zouden zich onsterfelijk belachelijk gemaakt hebben ! Historisch hebben ze thans nog wel een zeker belang, maar we veronderstellen, dat jullie er zeker van zijn dat ze afkomstig zijn uit het « lachcabinet ».

1. Auto met twee verdiepingen. — 2. De Parijse persauto. — 3. Een ontwerp van de prins de Sagan. — 4. De amphitheater-auto. — 5. De auto van de prins de Sagan.

Avontuur in Mexiko

Don Vicente heeft gezegd, dat Juan, de zoon van de gouverneur, een Indiaan heeft gedood. Nadien heeft hij zich meester gemaakt van het gezag. De Indiaan was slechts gekwetst en Juan heeft de Maya's hun beeld terug geschonken...

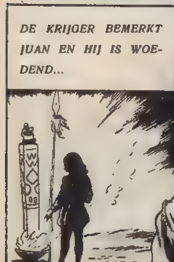

INTUSSEN VIEREN DE MAYA'S DE TERUGKEER VAN HUN BEELD MET PRACHT EN LUISTER...

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Marco Polo werd door Koublai Khan tot gouverneur van de provincie Jang Tjsoe benoemd. Vele dignitarissen zijn jaloers en willen de gouverneur uit de weg ruimen. De gouverneur zal de nacht doorbrengen in het Blauwe Paviljoen...

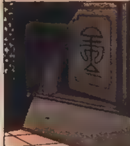

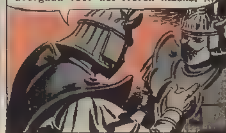

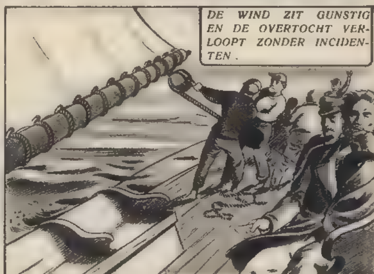
Volgende week : HET STOND IN DE STERREN GESCHREVEN.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Na vele avonturen vinden Christiane, Renaat en hun vader de trouwe Willem weer. Samen zullen ze Australië verlaten. De geleerde heeft zijn geheugen nog niet weergevonden...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

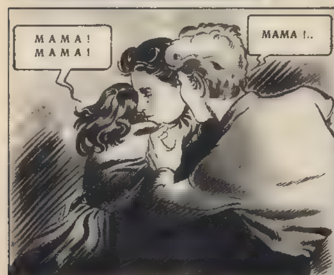

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn vermomd de tempel van god Boegi-Woegi binnen gedrongen. De bandiet, die zich laat doorgaan voor een hogepriester, heeft Moreau ontmaskerd...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De tempel werd omsingeld door de gouverneur en zijn getrouwen. Mijn vriend heeft het gebouw reeds lang verlaten om de overheden te verwittigen. Jullie zitten dus in de val

Hij liegt! Hij wil ons overbluffen! Hij is alleen gekomen, hij ...

Helaas, chef, een tweede waardeloos zak je rijst werd tussen de offergaven gevonden

Verduivelde duivels! Wachters, steek hem neer! Daarna gaan we op zoek naar die lange blonde. Hij kan nog niet weg zijn!

Wat? Mij neersteken? Mij, inspecteur van de veiligheid?

Daarvoor moeten jullie vroeger opstaan, jongetjes! Weg!

Mij neersteken ... pff ... eerst de kans krijgen!

Ik zal me hier wel een tijdje kunnen barricaderen!

Ha, een munitiekistje ... laat ze maar komen!

Twee mannen blijven de wacht houden vóór de offerkamer, de anderen trommelen de inboorlingen uit de feestzaal bijeen en zoeken de tempel af naar de tweede indringer

Intussen .....

Een luik ... Dat geeft zeker op het dak uit!

Verdorie, ik krijg er geen beweging in!

Hierlangs, misschien is hij op het dak gevlucht!

Oef! Eindelijk beweegt dat snertding!

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Armand heeft de conversatie, gevoerd tussen Henk, Elemir van Zwabberdam en majoor Hobson, afgeluisterd. Hij heeft begrepen, dat het over een onbekend eiland en veel goud gaat en zijn verbeelding is op hol geslagen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(*) Verdovingsmiddel.

(Wordt voortgezet.)

Wie is Jos van Laer?

Een schrijver stelt men zich doorgaans voor als een man die nu eens verstrooid is, en dan weer de doening van de andere mensen aandachtig bestudeert, en zich na rijpe overweging in de stilte van zijn studeerkamer terugtrekt, om daar zijn werk te schrijven.
De jeugdschrijver pater Jos van Laer behoort alleszins niet tot dat type van schrijvers. Men vindt hem haast nooit thuis. Men heeft meer kans hem langs de autosnelwegen te zien snorren achter het stuur van zijn nieuwe Volkswagen, dan hem thuis aan te treffen.

WIE IS JOS VAN LAER?

IN de Antwerpse jeugdwereld is hij een bekende figuur, want hij is aalmoezenier van verschillende scoutstroepen. Hij was een hele tijd hoofdredacteur van het Voortrekkersblad **Kompas**, heeft nu nog de leiding van de **Jeugdlinie**, geeft in alle hoeken van het land retraites voor jongens en meisjes, en vindt naast deze drukke bezigheden, die meer dan volstaan om een normaal mensenleven goed te vullen, nog de tijd om boeken te schrijven en een jeugdbrochurenreeks uit te geven.

Tot nog toe verschenen er reeds een twintigtal werken van de hand van Jos van Laer. In zijn boeken en brochures liggen zijn ervaringen met de jonge mensen bezonken. Een man die sinds vele jaren vertrouwelijk met jonge kerels omgaat, kent de jongensziel, jongensdromen, moeilijkheden en het verlangen naar een schoon en heerlijk leven.

In de lijst van zijn werken stippen we volgende titels aan, die door jongens van boven de veertien met belangstelling zullen gelezen worden : **De Roep der Verten**, **Taboe**, **Het Leven wenkt**, **Als de Horen schalt**, **Vuur over het Land**, **Bij de Bocht van de Baan**, **Tboec vanden Cnape Ewyn**, **Branding voor de Boeg**, **De Zilveren Griffoen** en **Dialoog met de Knaap** in het posthuum werk van Ernest Van der Hallen **Vaarwel dan Mijn Vriend!** Zijn jongste boek heet **De Derde Ontmoeting** en kwam voor enkele weken van de pers.

Pater van Laer geeft ook een jeugdbrochurenreeks uit met name de « Edelweiss ». Het eerste boekje droeg als titel

E.P. Jos van Laer.

De Zilveren Top en bevat verschillende boeiende kortverhalen. Het nieuwste deeltje heet **Ontmoeting bij de Bron**. Vooral collegestudenten zullen in deze werken hun volle gading vinden.

In 1949 verwierf pater van Laer de letterkundige prijs der Vlaamse Provinciën met zijn werk **Tboec vanden Cnape Ewyn**, dat ik aan de oudere lezers van «Kuifje» aanraad te lezen. Want dat is een verhaal naar hun hart!

IN DE STUDEERKAMER VAN DE SCHRIJVER

NA verschillende vruchteloze telefoontjes was ik er eindelijk in geslaagd een onderhoud met de bekende jeugdschrijver te bekomen. Op een winterse dag begaf ik me naar het Sint-Franciskus-Xaveriuscollege van Borgerhout, waar hij verblijft. Dat college werd juist voor de oorlog gebouwd en onder de oorlog versierde de betreurde Antwerpse kunstschilder Alfred Ost de maagdelijke witgekalkte muren met ontelbare taferelen uit het godsdienstig en nationaal leven. Deze houtskooltekeningen zijn van geweldige afmetingen en behoren tot de mooiste werken van de schilder. Met de lift steeg ik naar de hoogste verdieping, waar pater van Laer woont. Ik zou bijna geneigd zijn te schrijven : zijn tenten heeft opgeslagen. Van uit zijn raam heeft hij een prachtig gezicht op Antwerpen, de stad aan de Schelde.

Een klop op de deur. Een korte ja, en daar sta ik voor de auteur. Het is een man van kleine gestalte met levendige ogen, die dadelijk in je schijnen te lezen. Men zou die blik hard noemen, indien daar geen zeker begrijpen in lag. Pater van Laer spreekt met korte, duidelijke zinnen, zoals hij in al zijn boeken in een heldere, kernachtige taal schrijft. Men moet geen vijf minuten met hem spreken om te weten dat men voor een sterke en dynamische persoonlijkheid staat.

Als nieuwsgierige reporter kan ik natuurlijk niet nalaten mijn ogen eens te laten gaan langs de wanden van de kamer. In nieuwe metalen rekken staan daar honderden boeken. Er hangen foto's van scoutskampen en sympathieke jongenskoppen. Hier en daar treft men kampeergerief aan. Het decor van de kamer is net zoals men dat bij een schrijvende jeugdleider mag verwachten.

ONS GESPREK

TOEN pater van Laer nog naar het college van Turnhout liep, waar hij in 1908 geboren werd, had hij reeds een bijzondere voorliefde voor het opstellen. Enkele jaren voor de jongste oorlog werd hij priester gewijd en was achtereenvolgens leraar van de dichtersklasse ofte poësis van de colleges van Antwerpen, Turnhout en Borgerhout.

Toen ik hem vroeg welk het mooiste boek was dat hij in zijn studententijd gelezen had, antwoordde pater van Laer me zonder aarzelen : **Tom Playfair**, van Francis Finn. En wanneer ik zo terloops vraag welke de mooiste film is die hij al gezien heeft, dan blijkt het de ontroerende Engelse film te zijn **Good Bye Mister Chipps**, die de geschiedenis uitbeeldt van een leraar die zijn heel leven gewijd heeft aan de Engelse collegejeugd.

ONZE BESTE JEUGDSCHRIJVERS

AL kijkend naar die ontelbare boeken langs de wanden, informeer ik welke naar zijn mening de beste jeugdschrijvers zijn van ons land. En dan citeert pater van Laer me de namen van Albe, die onder meer **Ossewagens op de Kim** schreef en talrijke jeugdboeken publiceerde onder de pseudoniem Kapitein Zeldenthuis. Verder Koen Lisarde, nog een deknaam, waarachter de sympathieke West Vlaamse schrijver André Demedts schuil gaat, die we in « Kuifje » n° 26 1951 aan onze lezers voorgesteld hebben. En ten slotte waardeert Jos van Laer ook nog de Limburgse auteur Lod Lavki. Een boek dat hij ook bijzonder apprecieert, is **Het Geheim van Solowki**, van de dokter Boris Solonewitsj, een gewezen Russische scoutsleider, die de avonturen van een drietal Russische jongens verhaalt die op zoek gaan naar een schat.

★

Wanneer ik dan van pater van Laer enkele nadere bijzonderheden wil vernemen over zijn eigen werk, wordt hij gereserveerd. Hij behoort blijkbaar niet tot dat soort van schrijvers dat alleen over zichzelf kan spreken. En dat is zeer sympathiek. Al wat ik van hem nog kan vernemen is, dat hij het **Tboec vanden Cnape Ewyn** als zijn beste werk beschouwt. En daarmee zal iedere jongen het eens zijn, die reeds enkele boeken van pater van Laer gelezen heeft.

Johan DE BRABANDER.

Beelden UIT DE VIER WINDSTREKEN

2 RA, RA, RA, WAT IS DAT?

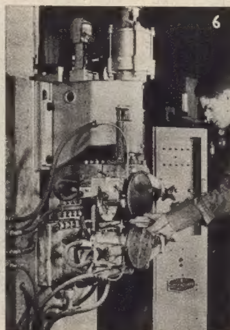

1. Een operateur van een televisiecamera.
2. Kop van een giraffe.
3. Geopende motorkappen van een vliegtuigmotor.
4. Luchtopname van een Arabische stad.
5. Olifanten worden ingezet bij het rooien van braakland.
6. Een electronische soudeermachine.

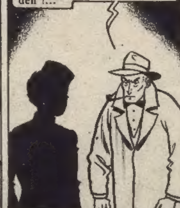

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

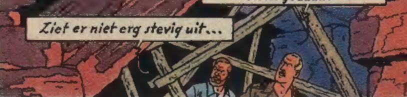
Blake en Mortimer ontdekten eindelijk de sporen van Olrik. Ze volgen deze door eindeloze gangen, moeten vele gevaren trotseren en komen ten slotte in een kamer die gedeeltelijk verwoest is...

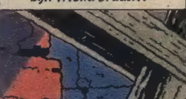
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

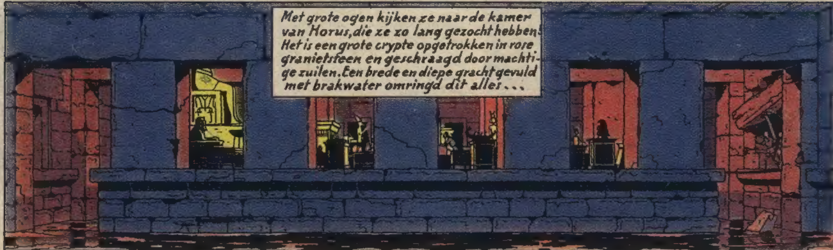

(Wordt voortgezet.)